

je zakázáno (cit. čl. IX. zákona č. 117/1852 ř. z.). Jak právní zástupce st-lův při veřejném ústním líčení námitku tu blíže provedl, spočívá nezákonnost nař. rozhodnutí podle mínění st-lova v tom, že bylo principu zákona č. 147/1933 Sb. použito na skutkovou podstatu zběhnuvší se před účinností tohoto zákona, což je po názoru stížnosti nepřipustné.

Je sice pravda, jak tvrdí žal. úřad v odvodním spise, že st-l nebyl trestán podle zákona č. 147/1933 Sb. a že podle obsahu nař. rozhodnutí má podle zákona tohoto protistátní činnost státních zaměstnanců býti postižena zvláště přísnými tresty, pokud se jí budoucně ještě dopustí, nicméně musil však nss uznati, že žal. úřad, dovodiv z obsahu citovaného zákona, že »tím dal zákonodárce nepochybně najevo, že provinění toho druhu považuje za zvláště těžké«, promítl úmysl zákonodárcův i na čin st-li za vinu kladený a usoudil, že proto provinění st-lovo se jeví jako hrubé porušení povinností, které služ. pragmatika st-li ukládá. Dlužno tedy nař. rozhodnutí rozuměti tak, že úmysl zákonodárcův projevený v zákoně č. 147/1933 Sb. jest immanentní i právnímu řádu dosavadnímu, založenému již předpisy služ. pragmatiky. Náзор tento nemá však ve služ. pragmatice nižádné opory, ježto služ. pragmatika nemá, jak již dříve bylo uvedeno, žádných pří-
mých předpisů o tom, jak ten který konkrétní čin disciplinárně stíhatelný je co do jeho tíže posuzovati.

Jestliže tedy žal. úřad hodnotil tíži činu st-li za vinu kladeného z úmyslu zákonodárcova, projeveného v zákoně č. 147/1933 Sb., je rozhodnutí jeho nezákonné. Pak ovšem bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zákona o ss nejen z tohoto důvodu, nýbrž i proto, že žal. úřad dosavadní zachovalosti st-lově nepřikládal rozhodujícího významu, což úřad odůvodňuje jen vzhledem k tíži st-lova přechínu, jak ji nejen vzhledem k předpisům § 21 služ. pragmatiky a vlád. nař. č. 101/1918 a č. 55/1919 Sb., nýbrž i vzhledem k úmyslu zákonodárcovu projevenému v zákoně č. 147/1933 Sb. ocenil.

Č. 12.439.

Zaměstnanci veřejní: Pro výměru odškodného za movitosti podle stěhovacího normálu z 13. září 1804 je směrodatným služné, které úředníku příslušelo na dřívějším působišti v době, kdy tam byl služby zproštěn.

(Nález ze 6. června 1936 č. 13.453/36.)

Prejudikatura: Boh. A 8505/30 a 9221/31.

Věc: Ferdinand M. v Brně proti rozh. min. fin. v Praze ze 17. června 1932 o stěhovacích výlohách.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: St-l byl jako vrchní fin. rada výměrem presidia zem. fin. ředitelství v Brně z 20. července 1925 přeložen z Olomouce do Brna a ustanoven přednostou úřadu pro vyměřování poplatků v Brně, u kte-

rého, zproštěn byv služby v Olomouci 18. září 1925, nastoupil službu 22. září 1925. Rodinu svou přestěhoval do Brna dne 27. listopadu 1926.

V účtu z 27. prosince 1926 st-l žádal jako nábytečné dvojnásobný měsíční plat skutečně pobíraný v době přesídlení rodiny a nábytku. Domáhal se tedy st-l v cestě instanční nároku na nábytečné podle platu, který měl ve svém novém úředním působišti, a tedy podle platu vyměřeného na základě zákona platového.

Nař. rozhodnutím byl tento st-lem uplatněný nárok na poskytnutí nábytečného na podkladě platů podle plat. zákona v cestě instanční zamítnut, a to 1. z toho důvodu, že podle dosud platného dekretu dvor. komory z 12. února 1827 Sb. zák. polit. sv. 55 č. 17 je pro výměru nábytečného rozhodno ono služné, na které měl st-l nárok v dřívějším úředním působišti v době, kdy byl služby v Olomouci zproštěn, t. j. v den 22. září 1925, a nikoli služné pobírané v době přestěhování domácnosti (cit. nář. Boh. A 8505/30 a 9221/31). Kromě toho žal. úřad 2. podotkl, že důvodem přiznání nábytečného na podkladě služného pobíraného v dřívějším působišti je ta okolnost, že by jinak úředníkům přeloženým z moci úřední, kteří však svoji domácnost z jakýchkoli důvodů přestěhovali teprve po uplynutí značné doby, po přeložení však byli povýšeni, resp. byl jim přiznán vyšší plat, se dostalo nábytečného na podkladě nového služného, což by bylo v rozporu s ustanovením dvor. dekretu z 13. září 1804, dle kterého je vyloučeno přiznání nábytečného úředníkům, kteří při přeložení získali in utili.

Nss uvažoval o stížnosti takto:

Podle § 3 dekretu dvor. komory z 13. září 1804 přísluší úředníkům, kteří byli z moci úřední přeloženi a získali jen in honorifico nebo nezískali ani in honorifico ani in utili, náhrada za jejich movitosti podle násobku služebních požitků. Dekret tento nepraví, podle kterého služného je náhradu tuto určiti. Otázka tato je vyřešena dekretem dvor. komory z 12. února 1827, v němž bylo ustanovení stěhovacího normálu z roku 1804 vyloženo v ten rozum, že odškodné za movitosti je vyměřiti z celého za poslední stabilní služby požívaného platu (počítajíc v to i cenu naturálních požitků). Tím bylo vysloveno, že nerozhoduje služné, které přeložený úředník má na novém působišti, nýbrž služné, které měl, resp. na které měl nárok ve svém dřívějším působišti.

St-l se sice snaží ze srovnání dekretu dvor. komory z 12. února 1827 s dekretem ze 14. dubna 1845 dovoditi, že výrazem »letzte stabile Dienstleistung« nelze rozuměti dřívější úřední působiště, nýbrž konání služby ve vlastnosti stabilního úředníka, leč nss nemohl této argumentaci přisvědčiti, ježto dekret dvor. komory ze 14. dubna 1845 vysvětluje jen, na které úředníky co do povahy jejich služebního poměru se stěhovací normál vztahuje, zejména se zdůrazňuje, že se nevztahuje na provisorní nebo provisorně přeložené úředníky. Z dekretu tohoto nelze však nikterak dovoditi, že by se jím rušilo ustanovení dekretu z 12. února 1827 stanovící, že odškodné je vyměřiti z celého za poslední stabilní služby požívaného platu. Naopak z dekretu ze 14. dubna 1845 a zejména z jeho předposledního odstavce, kde se srovnává plat na novém

působišti s platem spojeným s dřívějším stabilním služebním místem, plyne, že i tento dekret trvá na zásadě v dekretu z r. 1827 stanovené.

Okolnost, zda pojmy »stabile Beamte« a »stabile Dienstleistung« byly či nebyly převzaty do služ. pragmatiky, dále okolnost, zda služ. pragmatika nebo plat. zákon znají deputáty taxe podrobené, je pro posouzení sporné otázky nerozhodná, ježto v daném sporu nejde o to, zda st-l má nárok na odškodné za movitosti vůbec, nýbrž o to, podle kterého služného je toto odškodné vyměřiti. V tomto směru pak ustanovení dvor. dekretu z r. 1827 o tom, že rozhodným je služné na posledním služebním místě, nedoznalo předpisy, jichž se st-l dovolává, žádné změny. I když st-l má pravdu, že § 58 služ. pragm. byl zrušen zákonem platovým, nemůže st-l popřít, že podle § 206 plat. zákona zůstaly, dokud nebude vydáno vlád. nařízení o náhradě služebních výloh při přeložení (§ 147 plat. zákona), v platnosti dosavadní předpisy o náhradě výloh při přeložení, a tedy i předpis dekretu dvor. komory z 12. února 1827. Dekret tento je také judikaturou nss důsledně uznáván jako platná norma.

V nálezech Boh. A 8505/30 a 9221/31 vyslovil nss právní názor, že pro výměru odškodného za movitosti podle stěhov. normálu z r. 1804 je směrodatným služné, které úředníku příslušelo na dřívějším působišti v době, kdy tam byl služby zproštěn. St-l sice s názorem tímto polemisuje, nicméně však nemohl se nss vývody stížnosti ve svém právním názoru dáti zviklati a od něho ustoupiti, ježto okolnost, zda st-l po zproštění služby v dřívějším svém působišti nemohl svoji domácnost pro nedostatek bytů do nového působišť přestěhovati, je pro posouzení nároku st-lova na odškodné za movitosti s hlediska norem, které tu jediné přicházejí v úvahu, zcela nerozhodná. Okolnost tato může snad míti význam pro otázku diet z důvodu vedení dvojí domácnosti podle usnesení vlády v tomto směru vydaných, stejně jako další okolnost st-lem relevovaná, že st-li bylo zakázáno dosavadním bytem disponovati, pro posouzení otázky nároku na odškodné za movitosti podle stěhovacího normálu z r. 1804 a podle citovaných dekretů dvor. komory jsou však okolnosti tyto nerozhodné.

Č. 12.440.

Zdravotnictví. — Řízení správní: I. Léčební komise lázní Luhačovic (vyhl. místodrž. č. 51/1915 z. z. mor.) jest oprávněna brániti se opravnými prostředky proti rozhodnutím, jimiž bylo zrušeno předepsání léčebních příspěvků pro lázně Luhačovice (§ 10 zákona č. 49/1914 z. z. mor.). — **II. *** Léčební řád lázní Luhačovic č. 51/1915 z. z. mor. neukládá léčební komisi povinnost, aby vyzvala subjekt příspěvkem povinný, který ve stanovené lhůtě přiznání k příspěvku nepodal, k dodatečnému podání přiznání. — **III. *** Nepodání přiznání k vyměření příspěvku podle léč. řádu lázní Luhačovic č. 51/1915 z. z. mor. nevyklučuje poplatníka z práva brániti se opravnými prostředky proti předpisu léčebního příspěvku a bráti v odpor vyměřovací základ komisí přijatý. — **IV. *** Základem pro vyměření léčebního příspěvku podle §§ 30